

zobe in molčal. No, jaz sem zvedel od matere. Toda, ker je on tako stanovitno molčal tudi jaz ne bom obesil na veliki zvon.

Samo to vam še povem: Maček se je zbudil na peči (uganite od česa!), skrivil hrbet, pomencal si oči, da bi bolje videl, in gledal, dolgo gledal doli po sobi. Pa nič lepega ni mogel videti, kajti nejevoljen se je obrnil strani in zopet zadremal.

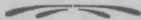
Kanarček na steni pa kar razumeti ni mogel, da se je že v tem času zaredilo toliko muh, da so vzeli oče muhovnik iznad vrat.

E, pa oče niso preganjali muh, ki letajo po sobi.

* * *

Pa mislite, da je Jožek zdaj tat, da še kaj vzame? Nihče ga ne pripravi k temu!

Selko.

„Zakaj nisi prišel?“

V drugi šoli je bil Vladko. Pridno in z veseljem se je učil. In ako je veselje nekoliko odnehalo, treba je bilo le enega materinega pisma, le ene materine besede, in Vladko se je učil zopet s prejšnjim veseljem. In kako težko je pričakoval materinih pisem! Saj ne zna nihče tako ljubeznivo govoriti, kot govori mati svojemu otroku. Nikdo ne ve, katera stran človeškega srca je bolj občutljiva — le mati ve dobro, kaka beseda sega otroku najbolj do srca.

Vesel je bil torej Vladko, kadar je dobil od doma pismo.

Toda nekoč se je prestrašil — ko je dobil pismo. Ni ga pisala materina roka — dobro je poznal njeno pisavo — pisala ga je sestra. Sporočila mu je, naj pride hitro domov, kajti mati so bolni, nevarno bolni.

Ko je prebral žalostno novico, tekle so mu mnogoštevilne solze po licu nizdol.

Takoj je hotel oditi domov. Hotel je še enkrat poslušati zlate materine besede. Ali gospodinja ga ni pustila, trdosrčna gospodinja. Ravnala se je po pameti,

po hladnem razumu, ni pa vedela, kako hrepeni ljubezen, kako hrepeni otrokovo srce po materi.

„Jutri ostani še tukaj. V soboto popoldne je prosto in v nedeljo tudi, tedaj pojdi, da ne boš šole zamudil“, tako je govorila.

Vladko naj bi se učil, ko je vedel, da je mamica bolna! Ko je vedel, da bi ga videla rada še enkrat in mu dala zlatih naukov, ki jih hrani za svojega ljubljénčka! Slonel je pri knjigah — ali učil se ni. Bral je — ali vedel ni, kaj bere. Njegov duh je bil doma pri materi.

V soboto popoldne je hitel domov. Eno uro se je peljal z vlakom, potem je šel pol ure peš. Kako hitro je stopal! Toda bilo je prekasno. Če bi bil letel, kot leti ptica, ki se vrača iz toplih krajev v domovino — mamice ne bi bil dobil žive — umrla je bila že včeraj.

Tolklo mu je srce, ko je zagledal iz daljave rojstno hišico. Up in strah sta se borila v njegovem srcu.

Že je bil na vasi. Srednje okno pri domači hiši je bilo zagrnjeno. Slutil je, kaj to pomeni, slutil. In oči so se mu začele kaliti — po licu je pritekla solza. In ko je prišel bliže, ko je videl goreče sveče — zajokal je na glas.

Stopil je v sobo. Na odru je ležala njegova ljubezen, na odru je ležala mati, in njeno ljubeče srce ni več bilo, počivalo je.

Poleg odra je stal žalosten oče in plakajoča sestra.

„Vladko, zakaj nisi prišel včeraj? Mati so vedno povpraševali: Je-li Vladko že prišel? Tako hudo mi je bilo, ker sem morala vedno in vedno govoriti: Ni ga še!“ Tako je rekla sestra.

Čul je njene besede, in krvavelo mu je srce, ker ni stal poleg umirajoče matere. Toda on ni bil kriv.

Stopil je k odru in še enkrat poljubil mrzlo materino čelo. Nato je zrl dolgo — dolgo v njen obraz. In zdelo se mu je, da šepetajo usta: „Vladko moj, zakaj nisi prej prišel?“ in zopet: „Saj vem, da bi bil rad, pa nisi mogel.“

Počakal je doma pogreba, nato je šel zopet v šolo. Ali hudo, zelo hudo mu je bilo, ker ni izpolnil materi vroče želje, da bi bil stal ob njeni postelji, ko je umirala.

In nekoč je rekel gospodinji:

„Ako bi bili mati še enkrat na smrtni postelji, ni je moči, ki bi me vzdržala, da ne bi hitel domov. Pretekli bi hribe in doline, da bi čul le še eno samo besedo iz njih ust, da bi smel še samo enkrat zreti njih obraz. A misel, da so umirajoča mati vpraševali zastonj: Vladko, kje si, ta misel mi bo težila srce celo življenje.“

Tako rad je imel Vladko svojo mamico in tako je hrepenel, izpolniti ji vsako željo.

Selko.

Zvečer.

Zvon večerni je zapel
Milo iz zvonika,
Dan od nas slovo je vzel,
Vse je zopet tiho.

Ptički več ti ne pojó
Svojih sladkih pesmic,
Človek pa zaspi sladkó,
Ter pozabi vse bridkosti.

Boleslav.

Vrnitev tičke selivke.

Ljubko.

Fr. Kimovec.

p

1. „Tič-ka na o-ken-ce klju - va!
2. „Tam-kaj za mor-jem je bi - la
3. „Kdo je pa vo-dil jo tje - kaj,
4. „Lah-ko pa v mor-je bi pad - la;

p